

17) כי קרוב הוא. ונוח לשוב באותו הדרך למצרים. ומדרכי אגדה יש הרבה: בראתם מלחמה. כגון מלחמת "גירד העמלקי והכנעני וגומר" (במדבר יד:מה), אם הלכו דרך ישר היו חוזרים. ומה אם כשהקיפם דרך מעקם אמרו "נתנה ראש ונשובה מצרימה" (שם פסוק ד), אם הולכים בפשוטה על אחת כמה וכמה (מכילתא): (18) ויטב הסבם מן הדרך הפשוטה לדרך העקומה: ים סוף. כמו לים סוף. ו"סוף" הוא לשון אגם שגדלים בו קנים. כמו "ותשם בסוף" (לעיל ב:ג). וחמשים. אין חמושים אלא מזינים (מכילתא), [לפי שהסבן במדבר גרם להם שעלו חמשים, שאלו היה דרך ישוב לא היו מחמשים להם כל מה שצריכין, אלא כאדם שעובר ממקום למקום ובדעתו לקנות שם מה שיצטרך, אבל כשהוא פורש למדבר צריך לזמן לו כל הצורך. ומקרא זה לא נכתב כי אם לשבר את האזן, שלא תתמה במלחמת עמלק ובמלחמות סיחון ועוג ומדון מהיכו היו להם כלי זין שהכום ישראל לפי חרב. ברשי"י ישן] וכן הוא אומר "ואתם תעברו חמשים" (יהושע א:יד). וכן תרגם אונקלוס "מזרזין", כמו "וירק את חניכיו" (בראשית יד:י) ורזי. דבר אחר, "חמשים", אחד מחמשה יצאו וארבעה חלקים מתו בשלשת ימי אפלה (מכילתא:תנחומא א): (19) השבע השביע. השביעם שישביעו לבניהם. ולמה לא השביע לבניו שישאווהו לארץ כנען מיד כמו שהשביע יעקב, אמר יוסף, אני שליט הייתי במצרים והיה ספק בידי לעשות, אבל בני לא יניחום מצרים לעשות, לכך השביעם לכשיגאלו ויצאו משם שישאווהו (מכילתא): והעליתם את עצמתי מזה אתכם. לאחיו השביע כן, למדנו שאף עצמות כל השבטים העלו עמהו, שנאמר "אתכם" (מכילתא): (2) וישבו. לאחוריהם. לצד מצרים היו מקרבין כל יום השלישי, כדי להטעות את פרעה שיאמר תועים הם בדרך, כמו שנאמר "ואמר פרעה לבני ישראל וגומר" (לקמן פסוק ג): ויחננו לפני פי החירות. הוא פיתום, ועכש נקרא פי החירות על שם שנעשו שם בני חורין (מכילתא). והם שני סלעים גבוהים זקופים והגיא שביניהם קרוי פי הסלעים: (ה) ויגד למלך מצרים. איקטורין שלח עמהם (שם), וכוון שהגיעו לשלשת ימים שקבעו לילך ולשוב וראו שאינן חוזרים למצרים, באו והגידו לפרעה ביום הרביעי. ובחמישי ובששי רדפו אחריהם. וליל שביעי ירדו לים. בשחרית אמרו שירה, והוא יום שביעי של פסח (סדר עולם רבה פ"ה). לכך אנו קורין השירה ביום השביעי (מגילה לא ע"א): (6) ויאסר את רכבו. הוא בעצמו (מכילתא): ואת עמו לקח עמו. משכם בדברים. לקינו ונטלו ממוננו ושלחנום. בואו עמי ואני לא אתנהג עמכם כשאר מלכים. דרך שאר מלכים עבדו קודמין לו במלחמה, ואני אקדים לפניכם, שנאמר "ופרעה הקריב" (לקמן פסוק י), הקריב עצמו ומהר לפני חילותיו. דרך שאר מלכים לטול בזה בראש כמו שיבחר. אני אשוה עמכם בחלק, שנאמר "אחלק שלל" (לקמן טו:ט)

17 ויהי בשלח פרעה אתהעם ולאנחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי | אמר אלקים פן ינחם העם בראתם מלחמה וישבו מצרימה: 18 ויטב אלקים אתהעם דרך המדבר ים-סוף וחמשים עלו בני-ישראל מארץ מצרים: 19 ויקח משה את-עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את-בני ישראל לאמור פקד יפקד אלקים אתכם והעליתם את-עצמתי מזה אתכם: 20 ויטעו מסכת ויחננו באתם בקצה המדבר: 21 וד' הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה: 22 לא-ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם:

14.1 וידבר ד' אל-משה לאמור: 2 דבר אל-בני ישראל וישבו ויחננו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחננו על-הים: 3 ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם בארץ סגר עליהם המדבר: 4 והזקתי את-לב-פרעה ורדף אחריהם ואפבדה בפרעה ובכל-חילו וידעו מצרים כי-אני יהוה ויעשו-כן: 5 ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך ללב פרעה ועבדיו אל-העם ויאמרו מה-זאת עשינו כי-שלחנו את-ישראל מעבדנו: 6 ויאסר את-רכבו ואת-עמו לקח עמו: ויקח שש-מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשם על-כלו: 8 ויחזק ד' את-לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה:

17. Ocurrió que al expulsar Parhó al pueblo, no los condujo Elohim por el camino de la tierra de los pelishtim, porque¹ cercano era, pues había dicho Elohim ... Para que no se arrepienta el pueblo cuando vean guerra y vuelvan a Egipto. 18. E hizo girar Elohim al pueblo por el camino del desierto hacia el Mar de los Juncos. Y armados ascendieron los hijos de Israel de la tierra de Egipto. 19. Y tomó Mosheh los huesos de Iosef con él, porque él juramentar había juramentado a los hijos de Israel diciendo: Recordar habrá de recordar Elohim a vosotros y haréis ascender mis huesos de aquí, con vosotros. 20. Se trasladaron desde Succot y acamparon en Etam, al borde del desierto. 21. Empero Adonai iba delante de ellos durante el día con una columna de nubes para guiarlos por el camino y de noche con una columna de fuego para proporcionarles luz, a ellos; para marchar de día y de noche. 22. El no apartaba la columna de nubes durante el día ni la columna de fuego durante la noche, delante del pueblo. 1. Habló Adonai a Mosheh diciendo: 2. Habla a los hijos de Israel y que vuelvan y acampen delante de Pi-Hahiroh, entre Migdol y entre el mar, delante de Bahal Tsefon, frente a él acamparéis, junto al mar. 3. Y dirá Parhoh con respecto a los hijos de Israel: Extraviados están ellos en la comarca, el desierto los ha encerrado. 4. Empero Yo voy a fortalecer el corazón de Parhoh y él partirá en persecución, en pos de ellos. Y será manifestada Mi gloria sobre Parhoh y sobre todo su ejército y habrán de saber los egipcios que Yo soy Adonai. Y ellos hicieron así. 5. Le fue anunciado al rey de Egipto que había huido el pueblo y trastocóse el corazón de Parhoh y de sus servidores por el pueblo. Dijeron ellos: ¿Qué es esto, lo que hemos hecho? Pues hemos liberado a Israel de servimos. 6. Enganchó su carro, y a su pueblo tomó con él: 7. Tomó él seis cien todos los carros escogidos, además de todo carro de Egipto y oficiales sobre todos ellos. 8. y fortaleció Adonai el corazón de Parhoh, rey de Egipto, y partió en persecución, en pos de los hijos de Israel; empero los hijos de Israel salían con poderío triunfante!